

Op de zeehonder jacht

— door —

W. ZIETHE.

UTRECHT, J. H. VAN PEURSEM.

OP DE ZEEHONDENJACHT

DOOR

W. ZIETHE.

~~~~~  
**TWEDE DRUK.**  
~~~~~

UTRECHT,
J. H. VAN PEURSEM.

Op de zehondenjacht.

Dukers Mats, een voornamē boer in Pasklep, een groot dorp in Esthland, stond voor het raam de donkere, zware wolken te bekijken, welke de ondergaande zon als met een sluier bedekten. Daarna zeide hij tot zijnen zoon Andrus: „Dat wordt heden een stormachtige nacht! Sedert veertien dagen heeft de zon het ijs zacht gemaakt. De sneeuw op het land is gesmolten. Wij moeten ons haasten, indien wij ons wild nog willen jagen. Maak u daarom gereed, mijn zoon! opdat wij morgen zoo vroeg mogelijk van hier kunnen gaan!”

Andrus, een flink opgeschoten, krachtig jongeling van zeventien jaren, wierp blij de bijl neer, waarmee hij zooveel den wagen voor het spoedig beginnende lentewerk hersteld had; en daarop haaste hij zich al de gereedschappen in orde te brengen, die voor den tocht op het ijs noodig waren. Het was de eerste maal, dat de vader aan zijn vurigen wensch voldoen en hem op eene zehondenjacht meenemen wilde.

De moeder maakte er zich echter bevreesd over en zeide tot haren man: „Gij wilt dus weder op de gevaarlijke jacht gaan en nu ook Andrus meenemen? Ieder jaar

vervullen die woeste tochten mij met angst; maar ditmaal zie ik u met bijzondere bezorgdheid gaan. Och, doe het niet, Mats (Mattheas)! Zie, we zijn nu binnen kort twintig jaar getrouwd. Onze akker met rogge staat goed; meel en visch hebben wij in voldoende voorraad tot aan den zomer: waarom wilt ge dan uzelf en onzen zoon aan zulke gevaren blootstellen?"

„Och, praat toch niet van dingen, die ge niet verstaat!" antwoordde de boer. „'t Is wel, Gode zij dank, waar, dat wij de jacht op den zeehond tot ons onderhoud niet behoeven; maar wanneer God ons eene goede winst onder ons bereik brengt, zouden wij verkeerd handelen, indien wij van de goede gelegenheid geen gebruik maakten. Onze vaders en grootvaders hebben die jacht uitgeoefend, en wij mogen ze niet laten voorbijgaan. Andrus moet sterk en krachtig worden, gelijk het een ware boer betaamt! Daarvoor is de jacht het beste middel, en voor de gevaren moet men niet beducht zijn. Dus, lieve Getter (Geertruida), het blijft zoo, morgen vroeg gaan wij van huis, en zoo God wil, zijn wij tegen den avond weêr thuis."

De vrouw had er nog gaarne veel tegen willen zeggen, maar zij kende de onverzettelijkheid van haren man, en was gewoon zich aan zijnen wil te onderwerpen. Daarom zweeg zij, en maakte het avondeten gereed. Daarna haalde zij de jachtkleederen voor de reis uit de kast. Mats ging intusschen dien avond nog naar zijn buurman en vriend Christiaan Berthel, om hem tot deelneming aan de jacht uit te noodigen. Berthel was aanstonds bereid meê te gaan, en ook zijn zoon Peter, een vlugge en bedreven borst, zou hen vergezellen. Mats was er recht over in zijn schik en ook zijne vrouw stelde zich al meer en meer gerust, omdat Peter met haar zoon bevriend was en zij Peter wilde vragen, of hij op Andrus vooral een wakend oog zou houden.

Bosch en zee waren nog in 't duister gehuld, toen onze vier jagers reeds hun ontbijt gebruikten, dat uit gekookte zure melk met roggebrood en gezouten vich bestond, en waarbij de huisvrouw hen in ruime mate van schuimend roggebier voorzag. Bij het flikkerend schijnsel eener brandende pijnhoutspaan las de huisvader naar 't oude, vrome gebruik uit het kerkboek een gebed om Gods bescherming op de gevaarlijke reis, gevolgd door het met eerbied uitspreken van het „Onze Vader!“ Na een hartelijk afscheid van de huisvrouw genomen te hebben, begaven de vier jagers zich op weg. Snel en kalm trokken zij door het bosch van hooge pijnboomen, in welker toppen de stormwind bruiste. De wakkere wachthond Kriard, die hen op hunnen tocht geleiden mocht, rende hen nu eens vooruit, dan weder liep hij in vroolijke sprongen rondom hen. En juist toen de dag aanbrak — het was den 13 Maart 1796 — betraden de vier jagers het ijs van den inham der Oostzee, waarop zij jagen wilden.

Nog eenmaal bezag Mats de kleederen en het jachtgereedschap zijns zoons, benevens de levensmiddelen en andere zaken, die men medegenomen had. Alles was naar oud gebruik en naar de behoefte van de jacht ingericht. Iedere jager had een flink stuk brood, eenig gerookt zeehonden-vleesch, een paar wollen handschoenen en een vuurslag bij zich; het laatste bestond uit staal, een steen en tonder. Het was natuurlijk, dat de strik en de lange jachtspies met den scherpen en sterken weërhaak niet ontbraken. Andrus en Peter hadden bovendien nog een geweer, dat zij over den schouder geworpen hadden.

Over het zachte ijs, dat aan den oever reeds begon los te gaan, en over eene smalle landtong, die zich ver in de zee uitstreckte, kwamen de vier jagers eindelijk op de vaste ijsvlakte. Met snelheid gingen zij voorwaarts, om nog

bijtijds de beste plaats voor de jacht te bereiken. Het weêr was somber, juist naar den zin der zeehondenjagers, maar de storm was opgehouden, en vol blijde verwachting van buit keken zij naar alle zijden heen, terwijl zij het ijs onder hunne voeten voorzichtig met hunne pieken beproefden, vóór zij het betraden.

De jacht was niet gunstig, want slechts *twee* zeehonden werden gedood. Door het veelvuldige rondzwerfen verliep spoedig het eene uur na het andere. Eindelijk was het middag geworden en daarmee meer dan tijd, om de jacht te staken en naar huis terug te gaan. De twee jongelingen zouden wel gaarne nog langer gebleven zijn, maar zij volgden den raad der ervaren mannen. En zoo gingen allen zuidwaarts om de gedooide zeehonden te halen en dan naar huis te gaan. Dit geschiedde. Maar toen zij aan de plaats kwamen, waar zij des morgens het ijs betreden hadden, bevonden zij tot hunnen schrik, dat het ijs losgeraakt was van den oever, en dat zij door een breeden zeearm van het vastland gescheiden waren. Zij staken hunne pieken in het water, maar deze, die omstreeks vier ellen lang waren, bereikten den grond of bodem niet. Naardien niemand hunner zwemmen konde, was het dus onmogelijk door het water heen naar het strand te komen. Vergeefs liepen de vier jagers langs den rand van het ijs heen en weêr, om ergens eene verbinding met het vastland te ontdekken. Zij wendden zich naar het noorden, waar het water smaller scheen te worden. Alleen Berthel ging naar het zuidwesten, waar hij eene plaats van overgang hoopte te vinden. Werkelijk kwam hij weldra op eene plaats, waar de randen der ijsvlakten dichter bij elkander gekomen waren. Daartusschen dreven kleine schollen rond. Snel sprong hij op de grootste schol, die hij kon bereiken, en terwijl hij zijne piek als roeiriem gebruikte, gelukte het

hem onder ontzaglijke moeite de broze schol tegen het oeverijs te brengen. Zoo bereikte hij gelukkig, ofschoon bijna doornat, den vasten grond. Met een dankbaar hart sprong hij op den oever. Van zijne drie makkers zag hij echter nergens een spoor. Hij snelde naar het naaste dorp Bisholm, om menschen te hulp te roepen. Toen hij de boeren, die eerst weinig zin er in hadden, eindelijk door beloften en dreigingen aan het strand gebracht had, was het ijs bijna geheel verdwenen. Overal was enkel het wilde zeewater te zien, dat de storm tot hooge golven opzweepte. Niemand waagde eene poging tot redding, omdat er zulk een groot gevaar aan verbonden was, en omdat zij, naar 't scheen, toch vergeefs zou zijn. Diep bedroefd en bekommerd ging Christiaan Berthel met de invallende duisternis alleen naar huis. De tijding, die hij bracht verspreidde ontsteltenis en rouw in zijne woning en die van Dukers. Niemand dacht, dat de ongelukkige jagers nog gered konden worden; en men achtte hen verloren. —

Mats was met zijne beide tochtgenooten langs den rand van het ijs voortgesneld. Op zekere plaats waren zij zoo dicht bij het dorp *Roslep*, dat zij een op den oever staanden jongen konden onderscheiden. Door teekens en door luid geschreeuw gaven zij hem te kennen, dat hij hun hulp zou verschaffen. Tot hunne vreugde zagen zij hem naar het dorp loopen. Maar toen bleef hij staan en ging hij niet verder. Had hij hun nood niet begrepen, of wilde hij hen niet helpen? Het ijs verwijderde zich snel weder van den oever. Spoedig was het dorp voor de oogen der drie ongelukkigen verdwenen.

Bijna twee mijlen van het vasteland ligt eenzaam in de golven het kleine eiland *Odinsholm*. Het wordt slechts door zeven visschersgezinnen bewoond, die van de sobere opbrengst hunner akkers en van de vischvangst leven,

maar ook dikwijls den voorbijvarenden schepen als loodsen dienen. Aan de noordspits van het eiland staat een vuurtoren. Naar dat kleine eiland dreef het ijs, waarop de drie jagers zich bevonden. Spoedig waren zij vrij dicht bij het eiland. Zij riepen om hulp. Er stonden verscheidene menschen aan het strand. Maar de storm was te hevig en de menschen telden misschien het gevaar der jagers te licht. Niemand dacht er aan, hun hulp te bieden. Het ijs verwijderde zich weder van het eiland, en dreef verder naar de lantong van *Spitham*. Maar hier werd hun de landing verhinderd door den sterken golfslag der zee. De duistere nacht viel in, en de drie jagers moesten zich tegen den nacht zoeken te beschermen. Na lang zoeken vonden zij eenige door ijsschollen ingesloten en met sneeuw gevulde ruimten, waarin zij zich niet zonder vrees nederlegden. „Maak het u hier zoo gemakkelijk mogelijk”, zeide Mats, want een warmer nachtleger zullen wij moeilijk vinden. Onze goede Berthel ligt mogelijk reeds sedert langen tijd op den bodem der zee. Wij willen dus tevreden zijn, met hetgeen wij hebben. Naar 't zich laat aanzien, zullen ook wij spoedig in de natte, koude diepte liggen. Nu, Gods wil geschiede! Bevelen wij onze zielen aan in Zijne genade en in de bescherming Zijner heilige engelen; want het is nauwelijks te denken, dat wij de zon nog zullen wederzien.”

Daarop bedekte Mats zijnen Andrus geheel met sneeuw, om hem op deze wijze tegen de koude te beschutten. Den trouwen hond, die thans geheel moedeloos den staart liet hangen, lokte hij bij zich en wikkelde hij in den witten schapenpels van zijnen zoon. Daarna legde hij zich naast Peter te slapen. „Het is niet de eerste nacht,” zeide hij, „dien ik op het ijs doorbrenge, want mijn vader heeft er menigmaal met mij op geslapen, teneinde terstond met

zonsopgang de jacht te kunnen beginnen. Maar het gehuil van den wind was toen nooit zoo verschrikkelijk en de dood ons zoo nabij, als thans het geval is. Laat ons als mannen, die den dood uit Gods hand verwachten, thans gerust gaan slapen, opdat wij morgen, wanneer zich eenige mogelijkheid van redding vertoont, des te moediger en krachtiger het gevaar onder de oogen zien."

Na een ernstig gebed strekte hij zich in de lengte uit, en lag hij weldra in een diepen slaap, alsof hij op zijn zacht, warm bed sluimerde en een blijden morgen in 't gemoet zag. Intusschen dreven zij met het ijs langzaam verder, en zong de storm hun een huilend wiegelied, misschien wel hun sterflied.

De nacht ging voorbij en de nieuwe morgen brak aan. De slapenden ontwaakten. Toen zij in 't rond keken, zagen zij duidelijk den door 't morgenrood beschenen vuurtoren van *Odinsholm*. De ijsvlakte was langzamerhand om het eiland heengeschoven en lag vrij dicht bij deszelfs kust. De tusschenruimte werd ingenomen door kleinere schollen en door open water. Aan het strand stonden de loodsen van het eiland, die thans bereid waren hun te hulp te komen. Zij hadden een boot in het water afge laten. Vijf moedige mannen sprongen er in, en roeiden tusschen de hooggaande golven en de drijvende ijsschollen. Maar het was vergeefs. De ijsschollen waren te klein om een mensch te dragen, en toch weêr te vast om de boot door te laten. Al de inspanning der wakkere mannen was vruchteloos. Zij geraakten zelfs in levensgevaar en mochten eindelijk blij zijn, toen zij uit de wilde ijsmassa's zich gered en gelukkig weder hun eiland bereikt hadden. Maar de ijsvlakte, waarop de drie jagers waren, verwijderde zich al verder en verder. Weldra verdwenen zij voor de oogen der bewoners van *Odinsholm*, die hen

zoo gaarne zouden geholpen hebben en hen thans met droefheid en bezorgdheid nastaarden.

De ijsvlakte dreef nu met de drie ongelukkigen noordwaarts. Eerlang zagen zij de kust van *Odinsholm* nog slechts als eene donkere streep. Daarna zagen zij enkel de spits van den vuurtoren heel in de verte. Eindelijk verdween ook dit teeken voor hunne oogen en daarmede de laatste hoop op redding. Niets dan hemel, zee en ijs lagen voor hunne angstige blikken. De baren van de Finsche golf, die 50 mijlen lang en in die streek meer dan 10 mijlen breed is, verhieven zich al meer en meer. De ijsvlakte, waarop zij zich bevonden, werd opgeheven, gebogen, aan stukken gebroken, en de bodem kraakte onder hunne voeten. Uit duizend openingen spoot het water op. De eene ijsschol na de andere raakte los: en na korten tijd was het geheele ijsveld in talloze kleine stukken verdeeld. Heftig kraakten de afzonderlijke schollen tegen elkaar, en werden òf beiden verbrijzeld, of schoven over elkander en stortten dan krakende om, alles onder zich verpletterend. Met doodsgevaar moesten de ongelukkigen thans van de eene ijsschol op de andere springen. Nu viel de een, dan de ander in het water en wist zich na veel moeite weêr op 't ijs te werken. Allengskens verstijfden zij van koude en zonken zij van afgematheid neder; en telkens viel het hun moeilijker tegen den dood te kampen, die hen van rondom bedreigde. Eindelijk gelukte het hun op een grooter en steviger stuk ijs te komen. Hier zetten zij zich nu geheel uitgeput neder en verwachtten zij onder gebed en tranen hun laatste uurtje. Maar zij beloofden plechtig met hand en mond, dat zij trouwelijk bij elkander blijven en elkander tot den laatsten ademtocht helpen zouden.

Zoo dreven de drie ongelukkigen over de bruisende baren

van de Finsche golf. Hunne levensmiddelen waren thans geheel opgebruikt. — Weêr was het avond geworden. De oude Mats deed weêr een vurig gebed om een zaligen dood en eene blijde opstanding. De laatste hoop op redding was verdwenen. Storm en golfslag teisterden al meer en meer het gebrekkige vaartuig, dat dikwerf door den stoot van andere ijsvelden geschud werd. Het stuk ijs werd al kleiner en kleiner. De schuimende zeegolven sloegen er over heen en rolden over hunne hoofden, zoodat zij zich nauwelijks konden vasthouden, ofschoon zij elkander omarmd hadden en over elkander heen lagen. Het was een schrikkelijke nacht. Elke golfslag scheen de allerlaatste te zijn, en ieder oogenblik moest iemand hunner vreezen, uit de omarming der vrienden gerukt en alleen of tegelijk met hen in de koude, bruisende diepte geslingerd te worden.

Maar ook deze nacht ging langzaam voorbij, en de zon van den 15den Maart ging over de drie mannen op. Nieuwe hoop keerde in hunne harten terug. Hun ijsstuk, dat kort te voren nog in woeste vaart rondgeslingerd werd, bleef vastzitten. Het had de grenzen van 't vaste ijs bereikt. Rondom dat stuk zett'en de van 't zuiden aankomende schollen zich neêr. Vóór hen uit verhief zich op geringen afstand een vuurtoren. Nog verderop waren de omtrekken van een hoog land te zien. Dat moest de kust van *Finland*, dat moest de vuurtoren en het voorgebergte van *Hangöudd* zijn.

De drie mannen sprongen, met nieuwe hoop bezielde, van hun treurig en ongemakkelijk leger op. Hunne leden waren stijf en deden pijn; maar allen waren toch nog gezond. Vlug en vroolijk sprong de trouwe Kriard rond, die den geheelen nacht door, zacht kreunend, aan de borst van Andrus gelegen en hem gewarmd had. Hij snelde op de kust aan en scheen zijne meesters uit te noodigen, hem

derwaarts te volgen. Maar eer het drietal opstapte, nam de oude Mats eerbiedig de muts af, vouwde zijne handen en deed luide een kort, vurig dankgebed. Daarna vermaande hij de twee jongelingen tot voorzichtigheid op den weg naar de kust, omdat nog menige losse ijsschol tusschen de overige zoude liggen. En nu gingen zij langzaam en moedig voorwaarts op de moeilijke en gevaarlijke baan, terwijl zij den vuurtoren als een leidster vast in 't oog hielden. Nu stortte hier, dan weder daar een der afgematte en in de natte kleederen telkens opnieuw verstijvende schipbreukelingen neder of zonk in eene ijsskloof. Toch kwam niemand om. Vooral Peter was zoowel zijnen vriend als den ouden Mats een trouw metgezel en helper. Kriard sprong vooruit en zocht de sterkste ijsschollen op, zoodat de drie mannen hem bijna zonder nader onderzoek konden volgen. De bredere spleten overschreden zij door op de spies te steunen en op den buik vooruit te kruipen, over de kleinere sprongen zij, en tegen den middag bereikten zij groote met sneeuw bedekte vlakten, die blijkbaar tot het oeverijs van Finland behoorden.

Hier hield nu wel het gevaar voor verzinken op, maar het waargenomen land scheen nog altijd niet nader te komen. De krachten dreigden hen te begeven. Men hield rust om weér adem te scheppen. Afgemat en half machteloos zonk Andrus op de sneeuw neder. Peter ried aan, den hond te slachten, om door zijn bloed en vleesch nieuwe kracht aan Andrus en ook aan de twee anderen te geven. Ook Mats zou, hoe zwaar het hem ook viel, dit offer gewillig gebracht hebben, om daardoor zijnen zoon het leven te redden. Maar het slimme beest zag zijn leedgenooten met zulke trouwe en vertrouwelijke oogen aan, dat niemand den moed had, hem het zoo wonderlijk geredde leven te benemen. Toen Andrus ontwaakte, wilde

hij van dat plan niets weten en verwierp het met afschuw. Hij verklaarde door den kortstondigen slaap zóo gesterkt te zijn, dat hij zich voor den verderen tocht onvoorwaardelijk in staat gevoelde. Daarna lokte hij den trouwen Kriard tot zich, dien hij niet zonder grond als zijn levensredder in de beide verloopene nachten beschouwde, en hij omhelsde hem met dankbare hartelijkheid. De drie zwerfelingen stapten op, en na een kwartieruurs lokte de hond met luid geblaf hen naar eene plaats, waar zij met ontroering voetstappen van menschen zagen. In blijde verwachting volgden zij die voetstappen; zij kwamen voorbij eenige rotsen en kleine, onbewoonde eilanden en bereikten eindelijk na eenige uren de kust. Zij waren door Gods genadige hulp gered.

Kort na zonsondergang kwamen de drie mannen in het dorp *Techtum* aan. Bij het eerste huis verzochten zij binnengelaten te worden en er den nacht te mogen doorbrengen. Zij waren zoo uitgeput, dat zij hunne lotgevallen nauwelijks konden vertellen. Geheel hun voorkomen verkondigde echter duidelijker dan hunne woorden, wat zij doorleefd en geleden hadden. De goedhartige boer nam hen vriendelijk in zijn huis op. Hij ging in allerijl zijnen bureu vertellen, wat er geschied was. Deze waren aanstonds bereid de noodige hulp te verleen tot hunne redding en verkwikking. Onze drie vrienden werden in drie huizen verdeeld, door hunne gastheeren van droge kleederen voorzien, met warme spijzen en dranken verkwikt en zoo spoedig mogelijk te bed gebracht. Zij sliepen bijna 24 uren onafgebroken door, en toen zij eindelijk wakker werden, voelden zij zich bijzonder gesterkt.

In het eenzame dorpje bleven de drie zeehondenjagers omstreeks zes weken. Ofschoon tevreden en dankbaar voor hunne redding konden zij voorshands onmogelijk naar

hunne woonplaats terugkeeren. Ook waren zij niet in de gelegenheid aan hunne geliefden ter overzijde van de Finsche golf eenig teeken van leven te zenden. De scheepvaart was nog niet hervat, en eenen brief konden zij niet schrijven, omdat zij die edele kunst nooit geleerd hadden. Zij moesten dus daar blijven en wachten, totdat zij zelf terugkeerden en hunne geliefden door hunnen welkomstgroet verblijden konden. —

In de woning van den ouden Mats te Pasklep heerschte intusschen de diepste droefheid. Vrouw Getter verzocht onder heete tranen haren leeraar, op den eerstvolgenden Zondag in het gebed de ongelukkigen te gedenken, wier lot op zee allen onbekend was. De leeraar durfde zelf ter nauwernood aan de mogelijkheid van redding denken, maar troostte toch de arme vrouw met vriendelijke woorden. Des Zondags bad hij met de geheele gemeente om redding en terugbrenging der drie ongelukkigen.

In droefheid en rouw gingen voor de arme weduwe de dagen en weken van 't voorjaar voorbij. Ook het heerlijke Paaschfeest met zijne blijde herinneringen konden haar niet troosten. Zij dacht aan haren man en haren zoon als aan dooden, die niet wederkomen. Den 25 April, juist toen de morgen aanbrak, sprong vrouw Getter na een onrustigen slaap van haar leger op. Eene geheel onverklaarbare aandoening had zich van haar meester gemaakt. Zij keek de straat op, ging den tuin in, maar alles was stil, doodstil. Slechts in de verte hoorde zij de golven ruischen en aan het strand zich breken. Dewijl de kinderen nog sliepen, wilde zij zich eindelijk ook nog eenige oogenblikken nederleggen. Toen was het haar, alsof men aan de deur klopte. Zij deed open, en eene zwarte gestalte stapte binnen, liep snel door de kamer en sprong op haar toe.

Zij slaakte een kreet, maar herkende met de grootste

verwondering haren trouwen hond. „Beste Kriard,” riep zij smartelijk, „breng je mij den laatsten groet van je meester? Hoe ben je den schrikkelijken dood ontkomen? Waar kom je thans na zes lange weken vandaan?”

Kriard antwoordde de vrouw met levendige liefkozingen en vroolijk geblaf. Hij lekte haar het gelaat en handen, en sprong toen in eens naar de nog steeds opene deur, door welke Peter thans binnentrad. „Wel, Peter! leeft gij ook nog?” riep de onthutste vrouw, toen zij het door den lang gewassen baard bedekte gelaat herkend had. Daarna vervolgde zij: „En Mats en Andrus? Waart gij bij hen in hun doodsuur, of waar en wanneer hebt gij hen verlaten?”

„Schrik niet, Buurvrouw!” antwoordde Peter. „Ik moet u groeten van Mats en Andrus. Beiden leven en zullen spoedig hier zijn.”

De vrouw wist ternauwernood, of zij de blijde boodschap gelooven konde. Zij sprong op, bijna overweldigd door de plotselinge vreugde. In vroolijk vermoeden snelde zij naar de deur en viel zij haren man en haren zoon in de armen; met hartstochtelijke teederheid drukte zij hen aan haar hart. Op de blijde roepstem der moeder sprongen ook de kinderen uit hun bed, en kwamen zij ook vader en broeder, die men voor dood gehouden had, op 't hartelijkst verwelkomen. Ook de trouwe Kriard werd niet vergeten; hij ontving vele liefkozingen, die hij hartelijk en dankbaar beantwoordde.

Het blijde nieuws verspreidde zich met snelheid door het geheele dorp. Ook de leeraar ontving bericht, dat de verlorene teruggekeerd waren. Den volgenden dag was het Zondag (26 April 1796) en dankte hij met de geheele gemeente God den Heere voor de genade, op zoo zichtbare wijze aan de geredden bewezen. Op den middag van dienselfden zondag kwamen al de bloedverwanten, buren en

vreemden in het huis van Dukers Mats. Dat ook Berthel met zijn Peter daarbij niet ontbraken, spreekt van zelf. Zelfs was de vriendelijke heer van 't dorp gekomen om met eigene oogen en ooren zich van de waarheid van 't wonderbare nieuws te overtuigen. Allen wilden eens in bijzonderheden hooren, welke groote dingen God aan de drie mannen gedaan had. Mats vertelde nu heel uitvoerig die verschrikkelijke en toch zoo wonderbare vaart op de ijsschol. Hij eindigde met den wensch, dat zijne kinderen en kindskinderen nooit zouden vergeten, welke groote dingen de Heere aan hen gedaan had. Op dien vromen wensch van den eerwaardigen huisvader zeiden de gasten van harte: Amen. En nog langen tijd bleef in beide familiën als een heilige erfenis de herinnering bewaard aan de verschrikkelijke vaart naar Finland en aan de wonderbare redding.

